

jeg troe, at det, hvorved Sagen stilles lige med Borgermesterens Gage, vil være det efter Omstændighederne meest passende.

Æscherling: Jeg skal kun gjøre den Bemærkning, at naar jeg har stillet Lønnen for Overformynderen lige med Borgermesterens, saa er det kun et underordnet Forslag; mit Hovedforslag er at blive staaende ved en lavere Gagering, som svarer mere til vore nærværende Forhold. Man kjender vor fortyvlede Tilbøielighed til at forhøje Gager, men om man skulde høre den i dette Dieblik, da constante Penge ere saa svære at faae, og de fleste føle sig trykkede, det veed jeg ikke; men jeg skulde dog meget tilraade at stemme for den laveste Gage; man kan jo altid komme til de høiere Gager. Naar man siger, at der hører megen Kundskab og Flid til for at beklæde et saadant Embede, saa indrømmer jeg det meget gjerne; men naar man siger, at der ogsaa skal Redelighed til at forvalte disse store Midler, saa siger jeg atter og gjentagende, at, dersom man forsøger paa at købe Redelighed, saa faaer man den ikke; det er noget, som ikke kan kjøbes; det er noget, som ligger i ganste andre Egenstaber end i dem, der kunne betales med Penge; den, der ikke er redelig, fordi han er ringere lønnet, bliver det ikke, fordi han bliver høiere lønnet. Dette er en Grund mere til ikke at gaae ind paa de høiere Lønninger, for at det ikke skal see ud, som om man kjober Redeligheden og slaaer Brag paa den, som veed at hjælpe sig igjennem med Lidet.

Justitsministeren: Det af Mindretallet stillede Forslag kan jeg ikke tiltræde. Mindretallet er i Dag kommet tilbage til de samme Spørgsmaal, som bleve reiste ved første Behandling; det har nemlig reist Tvivl om, hvorvidt Justitsministeren var bemyndiget til, at ordne denne Sag ad administrativt Bet. I den Henseende maa jeg gjentagende henvise til § 2 i Loven om Bestyrelsen af Københavns kommunale Anliggender, hvori det hedder: „Kongen anordner det Fornødne om Overformynderiets Overgang til en særlig Bestyrelse og om dennes Indretning, indtil samme kan

vorde fastsat ved Lov.“ Jeg troer, at det her staaer saa tydeligt, som det vel kan udtales, at det er indrømmet ad administrativt Bet foreløbigt at ordne Sagen, og naar denne Ordning har fundet Sted, vedbliver den, indtil den bliver fastsat ved Lov. Jeg troer saaledes ikke, at der kan være nogen Tvivl om denne Deel af Sagen. Det ærede Mindretal har atter i Dag fremsat den Paastand, at Overformynderivæsenet rettest maatte betragtes som en Communalafg. Dette kan jeg ikke erkjende for rigtigt. Overformynderivæsenet er ikke Noget, der vedkommer Communen som saadan, hvorimod det er Noget, der vedkommer den almindelige Statsinteresse. Naar det ærede Mindretal har yttret, at det ikke var hensigtsmæssigt, at Staten ansatte Overformyndere, fordi Staten derved kom til at kontrollere sig selv, saa kan jeg heller ikke erkjende Rigtigheden heraf. Staten bestyrer ikke selv Overformynderimidlerne (Æscherling: Jo!). Nei; Staten tager ikke Overformynderimidlerne ind i sin Kasse og bestyrer dem, men der er en særlig Overformynderikasse, som bestyres ved en af Staten ansat Embedsmand, og det er noget ganske Andet (Æscherling: Nei, det er accurat det Samme!). Nei, det er noget ganske Forskjelligt. Tog Staten Overformynderimidlerne ind i sin egen Kasse og bestyrede dem, ja, saa havde den ærede Rigsdagsmand Nei; thi saa var Staten baade Bestyrer og Controllør; men naar Staten udnævner en Anden til at bestyre Midlerne, saa er Staten ikke sin egen Controllør, men denne Embedsmands Controllør. Naar man vil følge den Regel, som den ærede Rigsdagsmand opstiller, saa skulde jo heller ikke nogen Kassebetjent kunne ansættes af Staten, men ansættes af andre Myndigheder, idet man jo ogsaa kan sige, at Staten i dette Forhold controllerer sig selv. Det forekommer mig heller ikke at være consequent af det ærede Mindretal, naar det, navnlig i Betænkningen, har anført, at efter dets Opsfattelse var det egentlig Formynderne og Bærgerne, der skulde vælge Overformynderne. Hvis denne Anskuelse var rigtig, synes det mig, at den kom til at staae i Strid med den nys berørte Sætning, som gif ud paa, at Staten ikke maatte ansætte